

Francesca Laguarda i Darna

Espongiaris

Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2011

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2011-P-R-0248-0189

© del text: Francesca Laguarda i Darna

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2019

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Francesca Laguarda i Darna

Espongiaris

Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Premis Castellitx

ALGAIDA, 2011

El poemari *Espongiaris*, de Francesca Laguarda i Darna, fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al xxxv Premi de Poesia dels Premis Castellitx 2011. En foren jurats Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila, Pere Mulet Cerdà i Antoni Vidal Ferrando.

Espongiaris

ADRIÀTIQUES

Una illa de carn nua enmig d'un mar de lli.

Joseph Brodsky

Tota la boira
duu un aroma d'encens
a «la piazetta».
Les campanes pregonen
veus difuses de verges.

Les ones mouen
l'horitzó de la llum
fins encalmar-la.
La llacuna s'adorm
amarrada als cordatges.

Espongiaris

Tot és onada
a la llacuna amb sol.
Estenem algues
vogides de verdet
als molls que s'estavellen.

Una alba ens palpa
amb tota l'amplitud
d'una ceguesa.
Com pescadors de boira,
llancem ponts a les ombres.

Espongiaris

Tots els fanals
dins la boira de l'aigua,
vessen llacunes.
Com sismògrafs humits
els reflexos, desviuen.

Lebricole

Parlen de l'aigua
i és tanta la tendresa
en l'abraçada,
que hem desitjat destins
atirantats d'estaques.

Espongiaris

L'acqua Alta

Bramen sirenes
dins cada cicatriu.
Siroco i Bora
destrien els palaus
sobre estovalles d'aigua.

La sang dins l'aigua
va degradant vermells.

La pescheria
és un mercat acrílic
de boques i de brànquies.

Destil·lo alens
de veus i de tallants
i dels seus ulls
oberts com oceans,
un fil d'hemoglobina.

Espongiaris

Intimem fosques,
—les criptes d'un silenci a la llacuna,
l'instant que l'aigua llaga
els llums, les llums, la llum ...

Tomba de brodsky

Et vetllo heures
amb cobrellits de gestos.
Et vesso versos
i crisantems de sang
a la veu adormida.

A CRETA

Il 'aire feia olor de timó.

Nikos Kazantzakis

Ens pressentíem
sil·labaris de foc,
branques en flames
—com els fars que reneixen
en les nits de ciratge—,
ventres de lava
on els déus es fan homes
vessant l'onatge
i convoquen la veu
als espigons dels dits.

Ens envolem
pels horitzons de l'aigua.
Dibuixem illes
amb els acords lentíssims
dels faroners del tacte.

Espongiaris

Perfils de déus
en la costa escarpada
del mar de Líbia...
L'aigua insisteix la roca
estavellant-s'hi cega.

M'embeuré els ulls
d'un gust de derelictes
en platges fondes,
de nocturns ogivals
al cos gòtic d'Orfeu.

Espongiaris

Com en un Rembrandt
en les mans de Ganímedes,
cireres gregues...
Ens emboquem la pell
amb carn de polpa roja.

Respirem déus
en temples desbastits.
Respirem nits
dins torsos resseguits
en un instint de fondre'ns.

Espongiaris

Damunt nosaltres,
un déu d'hores callades,
ens palpa l'alba.
Llençols de llum, desvetllen
sismes a la mar Jònica.

Com les esponges
hem sentit la bellesa
dels equilibris...
Els buits, els precipicis,
la llum furgant les coves...

Espongiaris

Descabdellem
tardes gregues al port
vell de Canea,
per si Teseu despulla
Ariadnes al moll.

Tenim encara
els ulls desballestats
per la bellesa
d'un home grec que ens mira
com a un port aromàtic.

Espongiaris

Sento el punt líquid
de l'aigua als ulls de l'home.
Sento els meandres
com refreguen addictes
el curs del moll de l'os.

N'era per a mi
«l'Oratori de Bach»
mentre es vestia.
De la seva bellesa,
m'alletava les illes.

Espongiaris

L'onada negra
recull els nostres peus
desheretats.
Som mar d'esperma i sal
besant cossos de sorra.

Hem vist els déus
embriagar-se amb seda
i desarnar-se
els ulls de llum a l'ombra,
per retenir una llàgrima.

Espongiaris

Endins ressonen
les ferides que els déus
ens desvetllaven.
Com tu, com jo, com elles
tot, és un cant als èxodes...
Calipso brama
degradant-se entre els blaus
dels espadats,
les nits cegues d'Homer...
la intimitat perduda.

